

ANNA IPIΣ

Μοιρασμένη στα δύο

ΘΡΙΑΛΕΡ

“Εκεί
όπου η αγάπη
δεν σβήνει ποτέ...”

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Τίτλος: Μοιρασμένη στα δύο
Συγγραφέας: Άννα Ίρις
Φιλολογική επιμέλεια: Ανθή Μπίσσα
Σελιδοποίηση-Εκπόνηση Εξωφύλλου: Έλενα Ματθαίου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2016: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& Άννα Ίρις
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339-210 3803925, Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-57-3

ANNA ΙΡΙΣ

Μοιρασμένη
στα δύο

Στην αδελφή μου Ελένη...

*Δεν υπάρχει φιλία σαν αυτή της αδελφής,
σε ήρεμη ή ταραγμένη εποχή.
Να φέρει τη χαρά σε στιγμές δύσκολες.
Να φέρει πίσω αυτόν που παραστράτησε.
Να σηκώσει κάποιον που υποφέρει συντετριμμένος.*

Ντάντε Γκάμπριελ Ροσέτι

Κεφάλαιο 1

Όχι... όχι, δεν θα πω το όνομά μου... Τουλάχιστον όχι ακόμη... Άλλωστε, σημασία δεν έχει το ποιός ή ποιά είμαι... αλλά η ιστορία... Ναι, είμαι και εγώ κομμάτι της, ένα κομμάτι του παζλ που, αν και με καθυστέρηση, στο τέλος κατάφερε να μπει στη θέση του...

...Όλοι ήμασταν υπερήφανοι για το χωριό μας. Τοποθετημένο στη νοτιοδυτική Γαλλία και συγκεκριμένα στη βόρεια όχθη του ποταμού Ντορντόν με το μεσαιωνικό του κάστρο να στέκει επιβλητικό στον μεγάλο βράχο, σαν παλιό πνεύμα που αιωρείται πάνω από το χωριό φυλάσσοντάς το για αιώνες ολόκληρους, το Μπεϊνάκ-ε-Καζνάκ

ήταν για όλους εμάς τους κατοίκους του ένα πραγματικό κόσμημα το οποίο στόλιζε ένα σημείο αυτού του υπέροχου πλανήτη που αποκαλούμε Γη. Τα λιθόστρωτα σοκάκια σε συνδυασμό με τα καλοδιατηρημένα πετρόχτιστα σπίτια, τα οποία αναπτύσσονταν κάτω από την πελώρια σκιά του κάστρου, δημιουργούσαν μια τόσο μαγευτική ατμόσφαιρα, ικανή –ειδικά τις ημέρες που ένα παχύ στρώμα ομίχλης κάλυπτε την περιοχή– να σε ταξιδέψει σε εποχές γεμάτες από γενναίους ιππότες, όμορφες νεράιδες και θρυλικές μάγισσες.

Όσο μοναδικό όμως κι αν ήταν αυτό το μέρος, άλλο τόσο συνηθισμένοι ήταν οι κάτοικοί του. Συνηθισμένοι με την ανθρώπινη έννοια. Με τα ίδια καθημερινά προβλήματα, τις ίδιες καθημερινές ανησυχίες και με τα ίδια καθημερινά όνειρα.

Ανάμεσά τους όμως υπήρχε και μια φιγούρα που ξεχώριζε. Μια γυναίκα που ξέφευγε από το καθημερινό και το συνηθισμένο...

Η Αναλίζ ήταν κοντά στα σαράντα επτά. Ψηλή, με μακριά μαύρα μαλλιά που φτάνανε μια παλάμη πάνω από τη μέση της και με εξαιρετικά όμορφα χαρακτηριστικά που πρόδιδαν την ελληνική της καταγωγή. Για κάποιον λόγο διέθετε μια σοφία που μόνο ένας κοσμογυρισμένος και σπουδαγμένος άνθρωπος θα μπορούσε να έχει αποκτήσει. Εν αντιθέσει όμως με την πολυαγαπημένη της μητέρα, η οποία πολλά χρόνια πριν άφησε την Ελλάδα για να κάνει τις μεταπτυχιακές της σπουδές στο Παρίσι,

έως ότου ο έρωτας της χτύπησε την πόρτα οδηγώντας την να μείνει πια μόνιμα στο Μπεϊνάκ-ε-Καζνάκ, η Αναλίζ δεν ανήκε σε καμμία από τις δύο αυτές κατηγορίες. Από την ημέρα της γέννησής της, όταν δηλαδή πρωτοάνοιξε τα μάτια της, ο κόσμος της άρχιζε και τελείωνε μέσα στα όρια του χωριού. Όσο για τη μόρφωσή της, έχοντας καταφέρει να τελειώσει μόνο το γυμνάσιο, δεν μπορούσε να χαρακτηριστεί ως σημαντική.

Κι όμως, η Αναλίζ κατείχε μια συναισθηματική σοφία και ένα αλάνθαστο ένστικτο που κανένα πανεπιστήμιο του κόσμου δεν θα μπορούσε να της έχει προσφέρει. Διέθετε έναν μοναδικό τρόπο να καταλαβαίνει τους ανθρώπους, σαν να έβλεπε κατ' ευθείαν μέσα στην ψυχή τους. Όχι, δεν είχε μαντικές ικανότητες. Είχε μια Ιώβεια υπομονή και ένα αστείρευτο ενδιαφέρον να παρατηρεί ακόμη και τις παραμικρές αντιδράσεις, τις χειρονομίες, τα βλέμματα, τα μισόλογα.

Αυτό όμως δεν ήταν το μόνο που την καθιστούσε τόσο ιδιαίτερη. Η Αναλίζ είχε και μια ατελείωτη αγάπη για τα παιχνίδια. Δεν της άρεσε μόνο να παίζει και να συλλέγει καθετί που τύχαινε να πέσει στα χέρια της αλλά και να κατασκευάζει. Οτιδήποτε ικανό να της κεντρίσει τη φαντασία και το ενδιαφέρον μπορούσε άνετα να αποτελέσει την έμπνευση για την κατασκευή ενός καινούργιου παιχνιδιού.

Η Σαντρίν, η κόρη της, στο παρελθόν ήταν αναγκασμένη να εισπράττει τη ζήλια των υπολοίπων παιδιών του χωριού μιας και ήταν η μόνη που είχε την τύχη να διαθέτει τόσο πολλά παιχνίδια εν

αντιθέσει με εκείνα. Η Αναλίζ, για να αντιμετωπίσει αυτό το πρόβλημα και για να βγάλει την κόρη της από τη δύσκολη θέση, είχε αναγκαστεί να μετατρέψει το ισόγειο του σπιτιού της σε έναν τεράστιο παιδότοπο όπου κάθε Κυριακή συγκεντρώνονταν τα περισσότερα παιδιά του χωριού, επιτρέποντάς τους έτσι την πρόσβαση στα αναρίθμητα παιχνίδια και στις εκατοντάδες κούκλες που βρίσκονταν σε κάθε σημείο της πανέμορφης και γραφικής μονοκατοικίας.

Το σπίτι ήταν χτισμένο από πέτρα και ξύλο. Το ισόγειο απαρτιζόταν από ένα πελώριο σαλόνι, μια μέτρια κουζίνα που διαχωριζόταν από τον υπόλοιπο χώρο με ένα ξύλινο πάσο, ενώ σε μιαν άκρη του σαλονιού βρισκόταν μια «ξεχωριστή γωνιά» που για την Αναλίζ σήμαινε πολλά εφ' όσον αποτελούσε τον χώρο στον οποίο πέραναγε τις περισσότερες ώρες της ημέρας κατασκευάζοντας παιχνίδια. Το μεγάλο δρύινο τραπέζι, που εφάρμοζε τέλεια στη γωνία του τοίχου, μονίμως είχε αραδιασμένα πάνω του δεκάδες χαρτόνια σε όλα τα χρώματα, μπογιές, μικρούς και μεγάλους χάρακες, κοπίδια, ψαλίδια, μαρκαδόρους και κάθε είδους υλικό που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για την κατασκευή ενός καινούργιου και μοναδικού παιχνιδιού. Στον επάνω όροφο βρίσκονταν τρεις κρεβατοκάμαρες και δύο μπάνια, ενώ το πανέμορφο αυτό κτίσμα ολοκλήρωνε μια σοφίτα.

«Η σχεδία των ονείρων». Έτσι την είχε ονομάσει –εύστοχα– η Σαντρίν όταν ήταν μόλις πέντε ετών. Οι παλιές ξύλινες σανίδες από τις οποίες ήταν φτιαγμένη και που σε μερικά σημεία ήταν ξεχαρβα-

λωμένες από τον χρόνο, δημιουργούσαν την αίσθηση παλιάς σχεδίας· αν δεν πρόσεχες και πάταγες επάνω τους, ένιωθες να χάνεις την ισορροπία σου μπαλαντζάροντας δεξιά και αριστερά σαν να είχες μόλις ξανοιχτεί στο πέλαγος. Σ' αυτή τη σοφίτα η Αναλίζ είχε στοιβαγμένη όλη της την περιουσία που βέβαια δεν ήταν τίποτε περισσότερο και τίποτε λιγότερο από τα εκατοντάδες παιχνίδια που κατασκεύαζε όλα αυτά τα χρόνια. Στο κέντρο της υπήρχε ένα τεράστιο μπαούλο. Το συγκεκριμένο μέτραγε ήδη παραπάνω από έναν αιώνα ζωής. Φτιαγμένο από τα χέρια του προπάππου της, είχε τεράστια συναισθηματική αξία για την ίδια. Με δύο μέτρα μήκος και ενάμισι μέτρο φάρδος, είναι λογικό να συμπεράνει κανείς πως ήταν αδύνατον να περάσει απαρατήρητο απ' όποιον αποφάσιζε να επισκεφτεί τη σοφίτα. Μέσα σ' αυτό η Αναλίζ είχε φυλαγμένα κάποια πολύ αγαπημένα της παιχνίδια όπως επίσης και μερικά από εκείνα τα οποία είχαν συντροφεύσει τη Σαντρίν καθ' όλη την παιδική της ηλικία.

Τώρα, στα είκοσι επτά της χρόνια, είχε σταματήσει προ πολλού να ασχολείται με αυτά, αλλά για την Αναλίζ ήταν πολύ σημαντικά αφού αντιπροσώπευαν ένα κομμάτι της μονάκριβής της κόρης, θυμίζοντάς της τα πανέμορφα χρόνια που είχαν μοιραστεί όσο ακόμη η Σαντρίν ζούσε δίπλα της.

Από τη στιγμή που μετακόμισε στο Παρίσι για να σπουδάσει σχέδιο μόδας –πάνε πέντε χρόνια τώρα– η καθημερινότητα της Αναλίζ άλλαξε εξ ολοκλήρου. Για εκείνη, η Σαντρίν δεν ήταν απλώς η κόρη της, αλλά και η συντροφιά της, η φίλη της, ο λόγος για

τον οποίο ξυπνούσε τα πρωινά χαμογελώντας και ανυπομονώντας να τη δει να ανοίγει τα μάτια της για να ξεκινήσει μια ακόμη περιπέτεια. Έτσι αντιμετώπιζαν την κάθε μέρα. Όλα αυτά τα χρόνια μητέρα και κόρη περνούσαν τον ελεύθερό τους χρόνο κάνοντας ατελείωτες βόλτες στο ποτάμι, εξερευνώντας και μαθαίνοντας τη Φύση, συζητώντας για κάθε είδους θέμα, δοκιμάζοντας τα παιχνίδια που κάθε τόσο σκαρφιζόταν και κατασκεύαζε η Αναλίζ και γεμίζοντας έτσι την ημέρα τους με καινούργια και ενδιαφέροντα πράγματα.

Τώρα που εκείνη είχε εγκατασταθεί οριστικά στο Παρίσι, η Αναλίζ είχε μείνει πίσω στο Μπείνι-ε-Καζνάκ, ζώντας την καθημερινότητά της με τον Ζαν ακριβώς όπως ήταν προτού γεννηθεί η Σαντρίν.

Με τον Ζαν είχαν παντρευτεί πριν από είκοσι οκτώ περίπου χρόνια. Ήταν επτά χρόνια μεγαλύτερός της και ιδιοκτήτης ενός παντοπωλείου που βρισκόταν στην κεντρική πλατεία του χωριού. Όλη του την ημέρα την περνούσε μέσα σε αυτό το μαγαζί. Στο σπίτι γύριζε αργά το βράδυ αφού πάντα μετά το κλείσιμο συνήθιζε να πηγαίνει για ένα ποτό με την παρέα του για να μοιραστούν όλοι τα νέα της ημέρας άλλοτε στο χωριό και άλλοτε σε κάποιο από τα γειτονικά. Η σχέση του με την Αναλίζ φάνταζε αρμονική και όλοι όσοι τους γνώριζαν ήταν πεπεισμένοι πως υπήρχε αρκετή αγάπη μεταξύ τους μιας και δεν είχαν δώσει ποτέ το δικαίωμα ώστε να υποτεθεί το αντίθετο.

Η ώρα ήταν περασμένες δέκα το βράδυ όταν έκανε την είσοδό του στο σπίτι ο Ζαν κουβαλώντας με δυσκολία πάνω από δέκα σακούλες. Η Αναλίζ καθόταν στον καναπέ κρατώντας στα χέρια της ένα μεγάλο μπλε χαρτόνι όπου πάνω του υπήρχαν σχεδιασμένα κουτάκια. Ήταν κενά και αριθμημένα από το ένα έως και το δεκατρία. Έδειχνε να το παρατηρεί με μεγάλη προσοχή σαν να το εξετάζει εξονυχιστικά. Μάλιστα ήταν τόσο αφοσιωμένη που δεν κατάφερε να αντιληφθεί αμέσως την παρουσία του.

«Καινούργια δημιουργία;» σχολίασε ο Ζαν ακουμπώντας με προσοχή τις σακούλες στο πάτωμα.

Η Αναλίζ αναπήδησε ελαφρώς από το ξάφνιασμα αλλά πολύ γρήγορα ανέκτησε την αυτοκυριαρχία της.

«Ούτε που σε άκουσα!» είπε και στρίμωξε το μπλε χαρτόνι στη σχισμή του καναπέ προσπαθώντας να το κρύψει διακριτικά.

«Είμαι σίγουρος! Φαινόσουν εντελώς απορροφημένη! Έλα, βάλε ένα χεράκι να τακτοποιήσουμε τα πράγματα...» πρότεινε ο Ζαν δείχνοντας τις σακούλες.

«Σε περίμενα εδώ και δύο ώρες. Είχες υποσχεθεί ότι δεν θα αργούσες. Τώρα είμαι αναγκασμένη να ξενουχτήσω για να προλάβω να ετοιμάσω όλα αυτά τα φαγητά!» διαμαρτυρήθηκε η Αναλίζ.

«Ε... ξέρεις τώρα πώς είναι. Πιάσαμε την κουβέντα και πέρασε η ώρα χωρίς να το καταλάβω... Και στο κάτω-κάτω, δεν νομίζεις ότι είναι κάπως υπερβολικό να μαγειρέψεις τόσα φαγητά;»

«Τίποτε δεν είναι υπερβολικό όταν έχει να κάνει με το παιδί μου! Έχουμε να τη δούμε κοντά έξι μήνες

και αύριο είναι τα γενέθλιά της... άρα και η σημαντικότερη 'μέρα του χρόνου», είπε εκείνη χαμογελώντας και κλείνοντας το μάτι στον Ζαν.

«Ναι... κάτι σαν να λέμε εθνική εορτή! Είσαι χαζομαμά τελικά... Βέβαια, τώρα που το λέω και εγώ δεν πάω πίσω! Για ένα δώρο ξεκίνησα το πρωί και βρέθηκα με τρία. Βλέπεις, δεν μπορούσα να διαλέξω και αναγκάστηκα να τα πάρω όλα!»

«Άρα δεν έχεις κανένα δικαίωμα να με κρίνεις!» σχολίασε γελώντας η Αναλίζ.

«Ναι, έτσι φαίνεται! Καλό μαγείρεμα λοιπόν χαζομαμά! Καληνύχτα!» αποκρίθηκε ο Ζαν και άρχισε να απομακρύνεται.

«Δεν θα μείνεις να με βοηθήσεις;»

«Πολύ θα το ήθελα, αλλά τα πόδια μου μετά βίας με κρατάνε!»

«Καλά λοιπόν... Καληνύχτα...»

Η Αναλίζ χωρίς να χάσει χρόνο άρχισε να τακτοποιεί τα δεκάδες τρόφιμα στο ψυγείο και στα ντουλάπια ενώ αμέσως μόλις τελείωσε κατευθύνθηκε προς το μεγάλο ντουλάπι που βρισκόταν κάτω από το πάσο, έβγαλε ένα τηγάνι και τρεις κατσαρόλες και βάλθηκε να μαγειρεύει. Το τραπέζι της επόμενης ημέρας ήθελε να είναι τέλειο και φυσικά θα συμπεριλάμβανε όλα τα αγαπημένα πιάτα της Σαντρίν, όπως βοδινό της Βουργουνδίας, γκαλέτ από πατάτες με σκόρδο, κοτόπουλο προβενσάλ και βέβαια για επιδόρπιο τάρτα φράουλα και μιλφέιγ.

Όση ώρα μαγειρεύε, το βλέμμα της καρφωνόταν ασυναίσθητα στο μεγάλο παράθυρο που βρισκόταν μπροστά της. Η χαρά της που θα έσφιγγε επιτέλους

στην αγκαλιά της τη Σαντρίν μετά έξι ολόκληρους μήνες ήταν απερίγραπτη, αλλά το ίδιο μεγάλη ήταν και η περιέργειά της να ακούσει ποιό ήταν αυτό το τόσο σημαντικό νέο που ήθελε να τους ανακοινώσει. Δύο 'μέρες νωρίτερα όταν της το είχε αναφέρει σε μια τηλεφωνική τους συζήτηση έως και τώρα, μόλις σαράντα οκτώ ώρες μετά, η Αναλίζ είχε πλέξει πάνω από εκατό διαφορετικά σενάρια. Η φαντασία της άλλωστε ήταν αστείρευτη αλλά το ίδιο και το ένστικτό της. Έτσι, παρ' όλο που ήδη είχε σκεφθεί διάφορες πιθανές εκδοχές αυτού του τόσο σοβαρού νέου που ήθελε να τους ανακοινώσει από κοντά η κόρη τους, μέσα της ήξερε πως ήδη γνώριζε την απάντηση. Για μια στιγμή το βλέμμα της σκοτείνιασε, όμως όχι για πολύ αφού η σταγόνα λαδιού που εκτοξεύτηκε από το τηγάνι που έκαιγε μπροστά της και προσγειώθηκε ελάχιστα μόλις εκατοστά πάνω από το αριστερό της φρύδι, την έκανε να βγάλει μια πνιχτή κραυγή επαναφέροντάς την αμέσως στην πραγματικότητα. Σε κλάσματα δευτερολέπτου απέσυρε το τηγάνι από την εστία και έκλεισε το μάτι της κουζίνας προσπαθώντας να κρατήσει το σκεύος όσο πιο μακριά γινόταν από το σώμα και το πρόσωπό της, μιας και ο τρελός χορός από τις ιπτάμενες καυτές σταγόνες λαδιού δεν έλεγε να σταματήσει. Ξάφνου, και ενώ ήταν πλήρως απορροφημένη από το ατυχές συμβάν, με την άκρη του ματιού της εντόπισε φευγαλέα μια σκιά. Τρομαγμένη, ανασήκωσε το πρόσωπό της και κάρφωσε το βλέμμα της στο ανοιχτό παράθυρο. Έμεινε για λίγη ώρα να περιεργάζεται την αυλή που με δυσκολία διακρινόταν από την

έλλειψη φωτός και αφού πείστηκε πως η σκιά ήταν μάλλον μόνο στη φαντασία της, έστρεψε και πάλι την προσοχή της στην κουζίνα.

«Αναλίζ...» ακούστηκε να ψιθυρίζει μια ανδρική φωνή.

Το τηγάνι γλίστρησε από τα χέρια της, ενώ το καυτό του περιεχόμενο ξεχύθηκε στον αέρα σαν μέσα από συντριβάνι και απλώθηκε παντού, αυτή τη φορά όμως, αφήνοντάς την –ευτυχώς!– τελείως ανέπαφη.

Ενώ λοιπόν η Αναλίζ ήταν έτοιμη να τσιριξεί από τον τρόμο της, το πρόσωπο του Ολιβιέ ξεπρόβαλε μέσα από το ανοιχτό παράθυρο κάνοντας την καρδιά της να επιστρέψει στη θέση της.

«Χίλια συγγνώμη! Δεν ήθελα να σε τρομάξω!» φιθύρισε απολογητικά ο Ολιβιέ.

Η Αναλίζ έμεινε για αρκετά δευτερόλεπτα σιωπηλή προσπαθώντας να βάλει τις σκέψεις της σε τάξη. Η παρουσία του Ολιβιέ μια τόσο περασμένη ώρα –και μάλιστα σε πολύ άσχημη ψυχολογική κατάσταση, αν έκρινε από την όψη του–, αρκούσε όχι μόνο για να την προβληματίσει αλλά και για να διώξει μια και έξω τη νύστα που είχε αρχίσει να την καταλαμβάνει εδώ και αρκετή ώρα.

«Ολιβιέ...» αναφώνησε σαστισμένη η Αναλίζ.

«Πρέπει να σου μιλήσω... Δεν θα τολμούσα να έρθω τέτοιαν ώρα αλλά περνούσα απ' έξω και είδα φως στην κουζίνα. Σκέφτηκα... δηλαδή ήμουν σίγουρος ότι θα προετοιμαζόσουν για αύριο μιας και είναι τα γενέθλια της Σαντρίν».

«Ναι... Ο Ζαν άργησε να μου φέρει τα τρόφιμα και έτσι αναγκάστηκα να ξεκινήσω πολύ αργά το μαγείρεμα...»

«Ναι... καταλαβαίνω... Καλό κουράγιο λοιπόν...» είπε ξεψυχισμένα ο Ολιβιέ και έκανε να φύγει.

«Να σου φτιάξω ένα τσάι;» του πρότεινε η Αναλίζ κάνοντάς τον να γυρίσει πάλι προς το μέρος της.

«Ναι... μόνο βέβαια αν δεν σου κάνει κόπο... Δεν θέλω να σε αναστατώνω βραδιάτικα. Άλλωστε, έχεις πολλή δουλειά απ' ό,τι φαίνεται...»

«Πέρασε μέσα... Το μαγείρεμα μπορεί να περιμένει...»

Ο Ολιβιέ κατευθύνθηκε προς την είσοδο, άνοιξε με το κλειδί που βρισκόταν μονίμως έξω από την πόρτα και μπήκε στο εσωτερικό του σπιτιού.

«Δώσε μου μόνο λίγα λεπτά να μαζέψω αυτό το χάλι και θα ετοιμάσω αμέσως το τσάι!» είπε η Αναλίζ και άρχισε να σκουπίζει το λάδι που είχε σκορπιστεί σε όλην την κουζίνα. Ο Ολιβιέ στάθηκε για λίγο μπροστά από το τζάκι χαζεύοντας τις φωτογραφίες της Σαντρίν που υπήρχαν τοποθετημένες επάνω στο πέτρινο περβάζι του και οι οποίες την απεικόνιζαν από βρέφος έως και την ηλικία που ήδη βρισκόταν, ενώ αμέσως μετά κατευθύνθηκε προς τον καναπέ και έκατσε μαζεμένος στη μια του άκρη περιμένοντας υπομονετικά την Αναλίζ.

Ο Ολιβιέ ήταν κοντά στα πενήντα. Καλλιεργούσε αμπέλια και η πολυετής έκθεσή του στον ήλιο είχε αφήσει τα σημάδια της στο πρόσωπο αλλά και στο σώμα του. Οι βαθιές ρυτίδες τον έκαναν να φαίνεται ελαφρώς μεγαλύτερος, ενώ το πάντα ηλιοκαμένο

του χρώμα και τα τραχιά του χέρια αποτελούσαν αδιαμφισβήτητους μάρτυρες ότι πέραγα αρκετές ώρες στο ύπαιθρο δουλεύοντας σκληρά. Ήταν παντρεμένος για περισσότερα από είκοσι χρόνια με την Εστέλ –και μεγαλύτερός της κατά μία δεκαετία– και παρ’ όλες τις προσπάθειές τους δεν είχαν καταφέρει να κάνουν παιδί. Με την Αναλίζ τον συνέδεε μια φιλία χρόνων αφού όντας και εκείνος γέννημα-θρέμμα του Μπεϊνάκ-ε-Καζνάκ και μένοντας μόλις λίγα σπίτια παρακάτω, είχαν στην κυριολεξία μεγαλώσει μαζί. Παρ’ όλο που αρκετοί κάτοικοι του χωριού θεωρούσαν την ενασχόληση της Αναλίζ με τα παιχνίδια «περίεργη», εκείνος απεναντίας θαύμαζε και εκτιμούσε απεριόριστα αυτήν της την ικανότητα και μάλιστα δεν ήταν λίγες οι φορές που την επισκεπτόταν για να δοκιμάσει ένα από τα καινούργια της «επιτεύγματα».

«Κανονικά έπρεπε να καθαρίσεις εσύ! Με κατατρόμαξες!» είπε πειραχτικά η Αναλίζ που αφού πρώτα τοποθέτησε με προσοχή τον δίσκο στο τραπεζάκι όπου πάνω του υπήρχαν τα φλιτζάνια με το τσάι και ένα μεγάλο πιάτο γεμάτο με λαχταριστά μαντλέν, πήρε και εκείνη τη θέση της στον καναπέ δίπλα του.

«Το ξέρω... έχεις δίκιο. Θα μπορούσες να έχεις και ζωντανή με όλο αυτό το λάδι!» αποκρίθηκε μετανιωμένος ο Ολιβιέ.

«Δεν πειράζει. Απ’ ό,τι βλέπεις, είμαι ζωντανή, οπότε ούτε γάτα ούτε ζημιά!»

«Ναι... κάπως έτσι...» μουρμούρισε ο Ολιβιέ και φέρνοντας το φλιτζάνι με το τσάι στα χείλη του

ήπιε μια μεγάλη ρουφηξιά. Η Αναλίζ τον μιμήθηκε και αμέσως ένωσε το αρωματικό περιεχόμενο να κυλάει μέσα της σαν βάλσαμο. Μάλιστα αισθάνθηκε τόσο όμορφα που ασυναίσθητα έκλεισε τα μάτια της για να απολαύσει αυτή τη γλυκύτητα. Δευτερόλεπτα όμως αργότερα όταν τα άνοιξε, βρέθηκε και πάλι αντιμέτωπη με την πονεμένη όψη του Ολιβιέ.

«Τί σου συμβαίνει;» ρώτησε αμέσως χωρίς καμιά υπεκφυγή η Αναλίζ. Η πολύχρονη φιλία τους τούς επέτρεπε να μιλάνε πάντα ανοιχτά και χωρίς περιστροφές.

Ο Ολιβιέ στο άκουσμα της ερώτησης, άφησε με προσοχή το φλιτζάνι στο τραπεζάκι και αφού πρώτα έβηξε δυο-τρεις φορές για να καθαρίσει τον λαιμό του, άνοιξε το στόμα του για να πει αυτό που είχε μέσα στην ψυχή του και που φαινόταν να τον στενοχωρεί βαθιά.

«Η Εστέλ με απατάει...» Το βλέμμα του Ολιβιέ ήταν ευθύ και η δήλωσή του έκρυβε μια σιγουριά που απέτρεψε την Αναλίζ από το να σπεύσει να την αντικρούσει, όπως θα έκανε σε κάθε άλλη περίπτωση, μόνο και μόνο για να καθησυχάσει τον συνομιλητή της από τη μια και για να καταφέρει να σιγουρευτεί η ίδια ότι το πόρισμά του δεν ήταν βεβιασμένο ή ότι δεν επρόκειτο για μια απλή παρεξήγηση από την άλλη. Τη δεδομένη στιγμή όμως ο συνομιλητής της τύχαινε να είναι ο πιο αγαπημένος της φίλος και η δήλωσή του αυτή για κάποιον λόγο δεν την είχε αφήσει τόσο έκπληκτη όσο προφανώς θα υπέθετε εκείνος. Παρ' όλα αυτά, κρίνοντας από την άσχημη ψυχολογική του κατάσταση αποφάσισε

να πει κάτι εντελώς κοινότοπο σε μια απόπειρα αφ' ενός να προσπαθήσει να τον καθησυχάσει και αφ' ετέρου να μάθει από πού πήγαζε αυτή του η σιγουριά.

«Μα αυτό είναι αδύνατον! Η Εστέλ σε αγαπάει...» είπε η Αναλίζ κοιτώντας τον μέσα στα μάτια και προσπαθώντας να ανακαλύψει έστω και μια ρωγμή στο παγωμένο του πρόσωπο από όπου θα μπορούσαν να τρυπώσουν οι λέξεις της και να μαλακώσουν τον πόνο του. Ήξερε πόσο σημαντική ήταν η Εστέλ για τον Ολιβιέ. Την αγαπούσε με όλη του την ψυχή και το γεγονός πως δεν είχαν καταφέρει να αποκτήσουν παιδιά είχε οδηγήσει τον Ολιβιέ στο να στρέψει επάνω της όλη του την προσοχή δίνοντάς της απλόχερα όλα όσα μπορούσε, ίσως και σαν αντάλλαγμα για το παιδί που της είχε στερήσει. Η Εστέλ θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και ως κακομαθημένη αφού πολλές φορές έδινε την εντύπωση πως όλος ο κόσμος, με αποκορύφωμα τον Ολιβιέ, όφειλε να την υπηρετεί.

Ξάφνου η Αναλίζ ένωσε ένα δυνατό σφίξιμο στο στομάχι της. Γιατί έπρεπε άραγε ο Ολιβιέ να το μάθει τώρα; Ή μήπως το γνώριζε καιρό και απλώς τώρα είχε φτάσει στα όριά του και είχε αποφασίσει να της το εκμυστηρευτεί;

«Έτσι νόμιζα κι εγώ... Παλεύω τόσα χρόνια για να μην της λείψει τίποτε, είμαι πάντα δίπλα της και την αγαπάω όσο τίποτε άλλο... Γιατί;»

Αυτό το «γιατί;» ζητούσε μια απάντηση. Μια απάντηση που έπρεπε να βγει από το στόμα της Αναλίζ. Ο Ολιβιέ είχε στυλώσει τα μάτια του στα

χείλη της σαν να περίμενε να δει τη μαγική απάντηση να ξεπηδά αβίαστα από το στόμα της, δίνοντάς του έτσι την πολυπόθητη εξήγηση που τόσο εναγωνίως περίμενε να ανακαλύψει.

«Μα πώς το λες με τόση σιγουριά;»

«Από καιρό το υποψιαζόμουν αλλά τώρα...»

«Τώρα τί; Τί έγινε;» Η Αναλίζ κατάλαβε πως μάλλον η αλήθεια είχε αποκαλυφθεί. Όμως αν ήξερε ο Ολιβιέ όλη την αλήθεια, τότε πώς μπορούσε να είναι ακόμη τόσο ψύχραιμος; Οι απορίες στο μυαλό της διαδέχονταν η μία την άλλη αλλά πολύ σύντομα αποφάσισε να παραιτηθεί από τις εικασίες και να εστιάσει όλη της την προσοχή επάνω του. Άλλωστε, λίγα μόλις λεπτά «πραγματικής» παρατήρησής της αρκούσαν ώστε να καταλάβει πόσα μπορεί να γνώριζε. Αφού πέρασε κάμποση ώρα με τη σιωπή να κυριαρχεί ανάμεσά τους, η Αναλίζ πήρε μια βαθιά ανάσα και ξεφύσηξε με ανακούφιση. Όχι, ο Ολιβιέ σίγουρα δεν γνώριζε όλη την αλήθεια. Το θέμα όμως τώρα ήταν να μάθει η ίδια τί ακριβώς είχε καταφέρει να ανακαλύψει.

«Λοιπόν;» τον ρώτησε με ήρεμη φωνή.

«Ο Φρανσουά την είδε χθες να βγαίνει χέρι-χέρι με έναν άνδρα από ένα ξενοδοχείο στο κέντρο του Ντομ».

«Σου είχε πει ότι θα πήγαινε εκεί;»

«Όχι. Αυτό όμως δεν μου κάνει εντύπωση. Άλλωστε, κάθε μέρα όταν εγώ λείπω για δουλειά ξέρω ότι παίρνει το αυτοκίνητο και κάνει βόλτες. Άλλοτε με αφορμή τα φώνια και άλλοτε επειδή, όπως λέει, δεν τη χωράει το σπίτι...»

Η εξαφάνιση της Αναλίζ, ένα ήσυχο βράδυ, σκώ-
νει στο πόδι ένα ολόκληρο χωριό. Όμως το μόνο
ίχνος που έχει μείνει πίσω της είναι ένα παράξε-
νο επιτραπέζιο παιχνίδι με τίτλο ΑΓΝΟΟΥΜΑΙ...

Έχοντας περάσει όλη της τη ζωή κατασκευάζοντας παιχνί-
δια, θα έλεγε κανείς ότι αυτό το τελευταίο δημιουργημά της
μοιάζει σημαδιακό και μοιραίο...

Πέντε παίκτες που καταλήγουν σε τέσσερεις μετά από μια
άγρια δολοφονία, αλλά και ο βεβηλωμένος τάφος του λατρε-
μένου της αδελφού, που βρίσκεται σπασμένος και σκαμμέ-
νος το ίδιο κιόλας βράδυ της εξαφάνισής της, περιπλέκουν
την κατάσταση ακόμη περισσότερο.

Υπάρχουν 13 ανεξιχνίαστα τετράγωνα που οδηγούν στη
λύση και συνθέτουν το προφίλ μιας «συνηθισμένης» γυναί-
κας, φανερώνοντας συνάμα σκληρές αλήθειες της ζωής και
φέρνοντας στο φως κρυμμένα μυστικά χρόνων που αποκα-
λύπτουν πως τίποτε και κανείς δεν είναι αυτό που φαίνεται...

*Μπορεί άραγε ένα επιτραπέζιο παιχνίδι
να φωτίσει το σκοτεινό τοπίο μιας εξαφάνισης;
Ποιά αρχαία μυστική αλήθεια μπορεί να κρύβεται
μέσα στους βασικούς όρους ενός παιχνιδιού,
ικανή να δώσει την πολυπόθητη απάντηση
για το πραγματικό νόημα της ζωής;
Ένα θρίλερ που κόβει την ανάσα
μέχρι το απρόβλεπτο και συγκλονιστικό του τέλος!*

ΩΚ 154

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα

Τηλ.: 210 3829339-210 3803925

www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-57-3

9 786185 104573